



Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > סוכות 0001 לך אכול בשמחה לחמך

סוכות 0001 לך אכול בשמחה לחמך

א) במוצאי יום הכפורים יוצאת בת-קול ואומרת: "לך אכול בשמחה לחמך כי כבר רצה אלקים את עונך". לך אכול כלומר, שאותה בחינה שנאמר בה: "ממנו לא תאכל", כאן כתוב "לך אכול, כי כבר רצה אלקים את עונך". רצה אלקים את עונך, זה אינו מוסב רק על ההתפשטות של החטא בלבד, אלא על שורש החטא, ושורש החטא, הוא החטא הקדמון של האדם הראשון. "כי רצה אלקים את עונך", שיש כאן תקון לשורש של החטא. "לך אכול" כלומר, מפני שרצה אלקים את עונך, שהוא פגם האכילה הקדמון.

ב) ברור הדברים: בחטא אדם הראשון וחווה, התחדש המושג של "דם נידות". חצי ירח טהורה לערך, וחצי ירח טמאה. עומק הדברים: חז"ל אומרים, "אין קשוי אלא לדעת" ולכן "אבא ואמא", חכמה "ובינה, שעליהם נאמר: תרין רעין דלא מתפרשין מהדדי נמצא שיש בהם "דעת תמידי". וזאת מפני, שחכמה ובינה, זה עצמיות של המוחין, כיון שהם עצמיות המוחין, לכך הם לא מתפרשין, כי עצם הדעת הוא כח המזווג שנמצא בגלוי תמיד. מה שאין כן, שהתחדש דם נידות, ב"זעיר-אנפין" ונוקבא, כאן התחדש מהלך שכביכול יש בטול הדעת. ובשעה שיש דעת בגלוי, יש זוג. ובשעה שאין דעת, אין זוג.

ג) בפשיטות זה עונש. אבל בעומק: "ממכה עצמה מתקן רתיעה". עצם כך שיש זמנים שיש דעת, ויש זמנים שאין דעת, זה גופא התקון. כלומר, דבר ששייך בו שנוי, הוא לא נקודה עצמית. משא"כ דבר שהוא תמידי, הוא עצם הדבר. העצמיות לא משתנית. שנוי כלומר, שזה לא עצמיות הדברים. כי עצמיות הדברים לא משתנת. אם אנחנו רואים שיש בזה נקודת שנוי, אז זה לא עצמיות הדבר. מצד התפיסא של אבא ואמא, תרי רעין דלא מתפרשין, כלומר שיש "דעת-תמידי", אזי נתפס הדבר שהעצמיות הוא דעת, הדעת היא עצמיות. אלא שיש זמן שהזוג יותר בקטנות, ויש זמן שהזוג יותר בגדלות, כפי שכתוב בספרים. כלומר, רוחב הדעת יש לו נקודת השתנות. אבל עצם הדעת, היא תמידי, היא מהותית, היא עצם התפיסא. מה שאין כן כשמתגלה שיש זמן שאין זוג כלל, כלומר שאין דעת כלל, אז מתגלה שהדעת זה לא עצמיות, אלא לבוש בלבד, דבר שהוא עצמי, אין לו השתנות. ואם מתגלה השתנות, אז הוא לא עצמי.

ד) זה הבחינה גופא של "ממכה עצמה מתקן רתיעה". כאשר אדם הראשון חטא "בעץ-הדעת", כלומר חטא בעץ הדעת ענינו, שתופס את הדעת כמציאות, את המציאות כדעת. תקון החטא הוא הגילוי שהדעת הוא לא דבר עצמי, הוא לא עצם המציאות, אלא הוא משתנה. ואם הוא משתנה, אז הוא "לבוש", כי עצמיות לא נתנת להשתנות, ואם מצאנו בה השתנות, בעל כורחך היא לא עצמיות. החטא ענינו, שתופסים את הדעת כדבר תמידי, כעצמיות. תקון החטא ענינו, כשמבינים שהדעת הוא התלבשות בלבד, ואין לו נקודה עצמית. ומצד בחינת הלבושין "מאן דלבוש ברמשא, לא לביש בצפרא". כלומר, כל דבר שהוא לא עצמי, הוא לבוש, ויש בו שנוי. ועצם התקון של החטא, הוא הגלוי שהדעת היא לא עצמיות, הוא לא עצם המהות, אלא לבוש. התקון של החטא של האדם הראשון, הוא לך אכול בשמחה לחמך כי כבר רצה אלקים את עונך. לך אכול כתוב כאן, שאחרי יום כפור, אדם יכול לגלות שהדעת היא נקודה של התלבשות.

ה) ההכנה של הימים הללו, כמו שכתוב בפוסקים, שישתדל כבר במוצאי יום-כפור להתחיל לבנות את הסוכה, ולו בדבר קטן. בפשיטות מחמת שיתחיל מיד במצוה. אבל בעומק: בסוכה נאמר: "למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתי את בני-ישראל". ומבואר בב"ח, שאע"פ שבשאר דברים, ושאר מצוות, אין חיוב לדעת את טעם המצוה, אבל בסוכות טעם המצוה הוא חלק מחלקי המצוה, כיון שהוא מפורש בפסוק: "למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתי את בני ישראל". הרי שמבואר שהשיבה צריכה להתלוות ל"דעת", והדעת היא, "למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתי את בני ישראל", כלומר בסוכות מתחדש שהלמען יידעו שהדעת היא חלק מחלקי המצוה. אולם בשעור המצוות, טעם המצוות, הדעת שבמצוה, הוא לא חלק מהמצוה. הוא יודע-יודע, הוא לא יודע - לא יודע, הוא מקיים את רצונו ותו לא אבל שהדעת היא חלק מחלקי המצוה, זה נאמר בסוכה, "למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתי את בני", נמצא אם כן, שמה שכתוב: לך אכול בשמחה לחמך כי רצה אלקים את עונך", ומה שמבואר בפוסקים להתחיל בבניית הסוכה, במוצאי יום כפור, זה בעצם "חד" יש כאן את הגלוי של דעת שמותר לאכול ממנו, "לך אכול", אין אכילה עצמית, אלא "אכלו מלחמי", אוכלים את לחמו של הקב"ה, "לחמו של תורה". "לך אכול בשמחה לחמך" כלומר: תלך להתחבר לדעת, וכאן מתחיל ההארה של "למען ידעו דורותיכם", שהמצוה בעצמה נאמר בה דעת. וזהו דעת דתיקון. "למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתי את בני". הסוכה היא הלבוש הכללי לכל הגוף. יש מצוות פרטיות של לבושים של כהן הדיוט, כהן גדול, לבושין של "תפילין", לבושים של "טלית". אבל זה לא מקיף את כל האדם, מכף רגל ועד ראש. אולם הסוכה היא מצוה שמקיפה את "הכל". והלבוש הוא, "למען ידעו דורותיכם כי בסוכות, וגו'." "הדעת" מקיף כאן את כל האדם. כאן מבורר שהדעת זה לא העצמיות של האדם, אלא הוא לבוש לאדם. זה גופא התקון של מצות סוכה, "למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתי את בני", שהסוכה מתגלה בה דעת דקדושה. כלומר עומק החלוק בין "דעת-דקדושה", ל"דעת דחטא". דעת דקדושה מגלה שהעצמיות היא דבקות בקב"ה, והקב"ה תיקן כביכול לעצמו לבושים, כמו שכתוב בפתח אליהו. והדעת היא לבוש כביכול לקב"ה. אולם דעת דקליפה ענינה, שהאדם תופס, שהאנכי של האדם, זה "עצמיות-הדעת". כאשר האדם תופס שהדעת היא עצמיות שלו, עצם המציאות שלו זה דעת, האנכי זה "דעת", זוהי "דעת דקליפה". אבל כאשר מבורר שהדעת היא "לבוש", זה דעת דתיקון, דעת דמצוה, "למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתי". כאן בדעת מתגלה שהיא הלבוש של קומת הנפש, כי באמת הדעת היא נקודה שמקיפה את הכל, ולא שהיא עצמיות ולכן היא הכל, אלא היא לבוש שמקיף את הכל.

ז) זהו סוד "הדעת-דתיקון" שמתגלה מיד במוצאי כפור, "לך אכול בשמחה לחמך", אכול את הדעת, "אכילה-בדעת". אכילה היא זווג, ואין זווג אלא לדעת, אבל זהו דעת דקדושה. כאן מתחילה ההכנה "לסוכות". "ולקחתם לכם ביום ראשון". אומרים חז"ל, "ראשון לחשבון עוונות". כלומר, ראשון לחשבון עוונות, שיש כאן גלוי שאין מושג של עוונות. אלו החטא הקדמון של האדם הראשון לא היה נתקן, אלא שנתקן ביום כפור רק החטא הפרטי, איך שייך לומר ראשון לחשבון עוונות, שהרי גם ביום כפור עצמו, ומוצאי יום כפור, יש עדיין חטא אלא שבהכרח שיש את אותו אור ואת אותו גלוי שאין חטא הקדמון.

ח) "ולקחתם לכם ביום הראשון" מתגלה "בולקחתם לכם", שיש "לכם", ולכך הוא ראשון לחשבון עוונות. ולקחתם לכם ביום הראשון, עד כמה שזה לכם, יש כאן ראשון לחשבון עוונות. הדעת זה "עצם-האני". וכשהאדם תופס את האני שלו כמציאות זה גופא חטא. אולם צריך לדעת, שעצם המציאות של האדם היא נכללת בו יתברך, ואין לו שום מציאות. ואף שיש דעת, זה לבוש!! "והאני" של הנברא, הוא כביכול לבוש שהקב"ה מתלבש בו. אבל עצם המציאות זה לא אני, עצם המציאות זה מציאותו יתברך, אלא שיש לבוש של אני, יש לבוש של דעת. אם הדעת היא לבוש, לא שייך "לקחתם לכם" הלקחתם לכם, הוא אותו גלוי שכביכול יש לכם, ואם יש "לכם" אז זה כבר ראשון לחשבון עוונות.

ט) בררנו שסוכה זה דעת דקדושה. ברור הדבר, שעד סוכות, כאשר אין כאן נקודה מעשית של מצוה, אז אדם מדבק את עצמו "באין עוד מלבדו", והדעת היא לבוש. אבל כשה משתלשל לנקודה של עשיה בפועל, כאן מתחיל הנקודה של הנסיון. ברור הדברים: קודם חטא האדם הראשון, לא היה את "עולם-העשיה", כמו שכתוב בהגר"א, שעולם העשיה התחדש לאחר החטא. עד סוכות האיר "הארה" שהדעת היא לבוש, אבל זה לא משתלשל לעשיה". ולקחתם לכם ביום הראשון, כתוב כאן שיש כאן מצוה בפועל לקחת. בעצם כך שצריך "לקחת", זה כבר מושרש בחטא. נמצא שהולקחתם לכם ביום הראשון כתוב כאן נקודה עמוקה, "ולקחתם לכם" יש כאן מציאות של חטא "ולקחתם" עשיה בפועל, שהוא נקרא "לכם", זהו גופא ירידה לעולם של חטא. ואז צריך לגלות את התקון של חג הסוכות, שהאדם ידע שאין לו חטא.

י) מבואר בספרים, שראוי ליטול את ארבעת המינים בסוכה. ונאמרו בזה כמה טעמים. אבל לעניננו, מצד "הולקחתם לכם", יש מצוה מעשית לקחת, ואם יש מצוה מעשית לקחת, אז "ראשון הוא לכם לחשבון עוונות", כי עצם כך שצריך לקחת, זה גופו עולם של חטא. ובשביל לתקן את החטא, צריך לעשות זאת בסוכה. כלומר, לגלות ש"למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתי את בני", "שהסוכה היא לבוש, שהדעת היא לבוש, ולא נקודה עצמית. "הלכם" שאתם לוקחים, הוא לא "נקודה-עצמית", אלא הוא התלבשות. כאשר האדם תופס את "האני", את "הלכם", כעצם תפיסת המציאות, זה גופא חטא, זה גופא חטא של עץ-הדעת. אבל כאשר הולקחתם לכם הוא רק לבוש, והוא לא נקודה עצמית, אז מתגלה שעצם תפיסת המציאות היא למעלה מן הדעת. וזה מתגלה כשולוקחים את זה בסוכה, שאז מתגלה שהדעת זה רק התלבשות, ולא נקודה עצמית.

יא) נמצא שכל זמן שעדיין לא הגיע סוכות, מצוה בפועל, אז הדעת מאיר כהתלבשות, אבל זה לא נשתלשל לעשיה, ואז אין התדבקות ממש בחטא. אבל כשמאיר בפועל עולם המעשה, עולם שהתחדש לאחר החטא, אז מחד מאיר היום הראשון לחשבון עוונות, כי מתגלה כאן הנקודה המעשית שלאחר החטא. אבל מאידך, מאיר כאן הארה ש"למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתי את בני", יש כאן הארה עצמית שמתגלה שהעצמיות זה לא דעת, שהעצמיות זה למעלה מן הדעת, והדעת היא רק התלבשות. זוהי עצם התפיסא של ארבעת המינים, שנכללים בסוכה, ומגלים שהדעת זו רק התלבשות.

יב) כתוב בגמרא, שיש "מנהג-ירושלים" שהיו רגילים ליטול את לולביהם בידיהם בכל עת. עומק הדברים: בפשטות זה בחינת חבוב מצוה, אבל בעומק יש כאן נקודה מתהפכת. נקודת-העשיה היא נקודת-היד. הן מצד הטבע, שפועלים ביד, והן מצד הפנימיות, זה "ספירת-מלכות", יד - מלכות, כידוע. מה שהיד אפשר להשפילה למטה מקומת גוף האדם למטה, זה הבחינה "שנתחדש-העשיה". ומה שהיד יכולה לעלות למעלה מן הראש, זהו בחינת "ויתנו לך כתר מלוכה" של הגאולה. נטילת הלולב כל הזמן ביד, היא תקון, לגלות שכל כח העשיה הטמון ביד, נתקן בלקיחה של ארבעת המינים. שורש הלקיחה כמו שאמרנו, "ולקחתם לכם ביום הראשון", "מתגלה כאן "הלכם", והיד שזה נקודת העשיה, שזה גופא הלכם. אבל כאשר מתגלה הנקודה שדברנו, הלקיחה של ארבעת המינים מצד השורש, בתוך הסוכה, אז מתגלה, שאין בעצם "לכם", אין "יד". והכריכה הזאת של לולביהם בידיהם בכל עת, היא נקודת גלוי שעצם תפיסת היד של האדם הוא גופא של "הלכם". אין כאן מציאות של יד, של לכם כשלעצמה.

יג) כל פעולה היא ביחס לנקודה חיצונית מן האדם, ולא ביחס לנקודה פנימית. היד זו אותה נקודה שפועלת כנקודת חבור לנקודה חיצונית, לקחת, להביא, לתת, וכו'. זה אותו יחס שפועל "החוצה", זה נקודת מקשר כלפי חוץ. כאשר תופסים ש"הולקחתם לכם", שעצם המציאות של הדעת היא חיצונית, היא לא עצם תפיסא של האדם, אלא עצם התפיסא של האדם זו היא אותה נקודה שהוא נכלל בו יתברך, ועצם "האני" הוא התלבשות, נמצא שהמציאות של "האני" הוא בחינה של יד, מוליך ומביא. זה מה שעושים עם ד' מינים לד' רוחות, ומעלה ומטה, ששה צדדים זהו אותו גלוי, שעצם המציאות מצד עצמו היא לא דעת, היא התכללות בו יתברך. והמציאות של הד' מינים, והמציאות של היד, הוא רק נקודה של התלבשות, ולא נקודה של עצמיות.

יד) זה הסוד של דוד המלך, בגמטריא, יד=דוד. דוד המלך בן גרים. גרים כלומר, זאת הנקודה שכביכול הם לא "עצם-המציאות". שהרי עצם המציאות הם ישראל, והגר היא אותה נקודה שמתוספת לכנסת ישראל. זה סוד המשיח, וסוד הגאולה. כשאנחנו תופסים את הדבר כעצמיות, זה גופא הגלות. משא"כ כשאנחנו תופסים שהמציאות היא זולת התוספת, כלומר שזה לא המציאות, אלא רק התלבשות, זהו סוד הגאולה. כלומר מה שהגאולה מגיעה מדוד שהוא בחינה של "גר", הוא בחינה של תוספות, זה גלוי שעצם המציאות היא תוספת. לא רק שדוד בא, מנקודה שמתוספת על כנסת ישראל, אלא הוא בא לגלות שעצם הכנסת ישראל היא מציאות של תוספת, מציאות של התלבשות, וזה לא תפיסת המציאות. כלומר מצד הגלות אנחנו תופסים שיש את המציאות של ישראל, וגרים מתוספים על ישראל. אבל מצד העומק הפנימי: המשיח הוא העצמיות של ישראל, והוא בא לגלות שעצם הישראל הוא בחינה של תוספת. תוספת על מה? שעצם התפיסא של יש, של ישראל "יש-לא", עצם התפיסא של "האני", היא בחינת של תוספת על המציאות. כי המציאות העצמית, זה "הוא" יתברך. והתוספת זה רק בחינה של התלבשות, ולא בחינה של עצם העצמיות.

טז) זה גופא "הסוד של הגאולה", "סוד-היד". וזהו הסוד של "ולקחתם לכם", "שמחזיקים את לולביהם בידיהם". "סוד-הגאולה" בעצמות, שהוא סוד דתיקון של החטא, אותם שבעים שנה שאדם הראשון נתן לדוד המלך. הוא נתן לדוד המלך כלומר, שיגלה את עצם התיקון של "האין עוד מלבדו", ואין עוד מלבדו זה תפיסת המציאות. "ועץ-הדעת", זה רק התלבשות, וזה גופא התיקון.

יז) זה גופא הנקודה שהתגלתה בדוד המלך. וזו אותה נקודה של חטא של דוד המלך כביכול, שחטא בבת-שבע. בעצם, זוהי אותה נקודה של דעת, שהרי אין קשוי אלא לדעת. ואם היה קשוי, אז היה דעת. והדעת הזאת, היא אותה "מידה-השביעית" מה "שדוד המלך". כאשר אדם לוקח אשה כתיב "על כן יעזוב אדם את אביו ואמו ודבק באשתו והיו לאחד". והיו לאחד כלומר, שזה חלק ממנו. אולם שהוא לוקח אשת-איש, שהיא דבר חוצה לו, אזי היא תוספת על עצם המציאות שלו. מצד המציאות, דוכרא ונוקבא הם חד. אולם הוא לוקח כביכול אשה של משהו אחר, הוא לוקח דבר שהוא למעשה חיצוני ממנו, והוא מתלבש בתוכו.

יח) זהו גופא העומק מה שנקרא חטא של דוד שחטא בבת-שבע. בת-שבע שהוא בחינה של בת, שהוא שבע, מידה שביעית, מידת מלכותו יתברך, כידוע. הכונה שדוד חטא בבת-שבע, עצם כך שהוא בא לתקן את חטא האדם הראשון, זה גופא נקרא חטא בת-שבע. כלומר, מה שהוא קבל שבעים שנה, זה עצם החטא של בת-שבע. החטא כלומר, שהאדם תופס דבר לא לו, והופך אותו לעצמות. החטא של בת שבע, למעשה הוא אותו גילוי שהדעת זה דעת חיצוני. הוא לא התחבר בדעת לאשתו, אלא הוא התחבר לאשת-איש, שהיא שייכת למשהו אחר, וכאשר הדעת מתחברת לדבר שהוא לא לו, זה גופא התיקון של הדעת.

יט) מחד אנחנו אומרים שדוד חטא בבת-שבע, ומאידך אנחנו אומרים "כל האומר דוד אינו אלא טועה" מה עומק הדברים? עצם כן שהוא חטא באשת-איש, זה גופא כביכול "התיקון". זה גופא הגלוי שהדעת היא התלבשות, ולא נקודה עצמית. וזה גופא נקרא חטא בבת-שבע, וזה גופא נקרא כל האומר דוד חטא אינו אלא טועה. כי עצם החטא, הוא ההגלוי שכל התחברות לדעת, זה אשת איש של משהו אחר, כביכול זה לא העצם העצמיות של האדם. כי האשת איש של האדם, זה חד ממש עימו. זהו בעצם העומק שמתגלה כאן.

כ) דוד המלך היה נפל, בר-נפלא. "יקים לנו את סוכת דוד הנופלת". סוכת דוד הנופלת, כלומר, דבר שהוא עצמי הוא אינו נופל, אבל דבר שהוא לא עצמי הוא "נופל", וקם, "ונופל". סוכת דוד הנופלת, הדעת שהיא הסוכה, "למען ידעו", הוא דבר נופל, מדוע הוא נופל, כי הוא "לא עצמי". וזה גופא הבחינה של דוד המלך שהוא "נפל", נפל כלומר, שאפשר גם בלי דעת. אלא שיש דעת של התלבשות, וזה נקרא "יקים לנו את סוכת דוד הנופלת". לא שאחרי שהוא יקים, היא לא תפול, אלא יהיה גלוי של נופל וקום, נופל וקום. כלומר שהדעת היא לא נקודת העצמיות.

כא) נפסק לנו להלכה, "שאבל" אסור בדברי תורה. עומק הדברים: הדברי תורה זאת אותה נקודה של התקשרות מצד הדעת, ומצד זה "ביום אכולך ממנו מות תמות", "ממכה עצמה מתקן רתיעה". האבל אסור בדברי תורה, כלומר יש לו תקון של הדעת. והיא גופא הטעם שדברי תורה אסורים בלמוד בתשעה באב, שכאשר יש את הבטול של הדעת, כאן גופא מאיר האור של הגאולה. שכאשר מתבטל הדעת בת"ב זה לא ענין של בטול הדעת לזמן אלא, זה בטול עצמי, שהדעת הוא לא עצמיות. כי אם זה עצמיות, לא שייך שהוא יתבטל. ואם באבל נאמר שיש לו בטול, כלומר כשרואים שיש לו זמן שיש בטול, זה מגלה שזה לא עצמיות, אלא לבוש. ועצם כן שמתגלה שזה לא עצמיות אלא לבוש, זה גופא התקון שלה חטא. התקון של החטא כלומר, שתופסים את הדבר כלבוש ולא כעצמי, וזה גופא מתגלה בנקודה של ה"אבל". אבל אסור בדברי תורה, הוא אסור כלומר, שמתגלה בו הנקודה, שהדעת זה לא עצמיות, ולכן הוא יכול להפרד ממנה. אלו היא היתה עצמיות, אז זה היה פקוח נפש והיה מותר, אם זה לא פקוח נפש וזה לא דוחה, כלומר שזה לא עצם החיות, אלא זה רק בבחינה של התלבשות.

כב) כי בעצם השורש של התורה היא למעלה מן הדעת. ובאבל אין הכוונה ח"ו שיתנתק מן התורה, שהרי הוא נאסר לעבור על "לא תעשה", הוא חייב לדעת את הלא תעשה ולשמור עליה. אלא שאנחנו תופסים עתה את התורה מצד הדעת, אולם אבל צריך להתחבר למאור שבתורה, לאין שבתורה, שהוא למעלה מן הדעת, זהו נקודה עצמית של התקשרות פנימית לתורה, ולא מצד ההתלבשות שבדעת.

כג) יש שלש לבושים לנפש: מעשה, דבור, ומחשבה. וכאשר אנחנו נמצאים לאחר החטא, אז הלבוש העליון שנקרא "מחשבה", אנו תופסים אותו "כנקודה-עצמית" של האדם. אבל באמת המחשבה היא רק לבוש, ולא עצמיות האדם. והעצמיות של האדם, זוהי אותה נקודה שהוא נכלל בו יתברך. זהו העצם של הנפש. העצם של הנפש היא, אותה נקודה שהיא נכללת בו יתברך, אין לה תפיסה אין לה אחיזה. והלבוש לזה, הוא מחשבה, דבור, ומעשה. קודם החטא העצמיות הוא נקודה שאדם נכלל בו יתברך. לאחר החטא הוא המחשבה, וזה רק לבוש. אבל מצד התפיסה שלפני החטא, המחשבה, דבור ומעשה זה לבוש. אשר על כן, עצם התקון של הברואים, היא אותה נקודה שנתפוס ממחשבת האדם הוא נקודה חיצונית שבנפש. כל זמן שהאדם לא יכול להפרד לרגע ממחשבה, נמצא שעצם התפיסה שלו היא "מחשבה", ולכן הוא נמצא לאחר החטא. כאשר אדם מגיע לאותה נקודה שדוממתו, שהוא יכול לדומם את המחשבה שלו, אז הוא מגיע לנקודה של התקשרות בקב"ה, הוא יכול להתקשר בו יתברך. כי אז הוא נפרד מהנקודה שלאחר החטא, הוא נפרד מאותה תפיסה שהדעת היא עצם המציאות. אם הוא מצליח לדומם את המחשבה, כלומר המחשבה היא לא עצמיות אלא לבוש, ולבוש, מאן דלביש ברמשא לא לביש בצפרא". כל זמן שהנפש דבוקה במחשבה, ולא יכולה להפרד ממנה לגמרי, הרי נפשו קשורה בחטא. רק כאשר המציאות שהנפש יכול להפרד מהמחשבה, אז מתגלה שהמציאות של האדם זה לא מחשבה. אלו המציאות היתה מחשבה, ברגע שהוא לא חושב אז אין "אני", הוא "מת" הוא מתבטל. אבל כאשר מתגלה שהאדם מפריד ממנו את המחשבה, והוא נשאר כמציאות, אז מתגלה המציאות החדשה, ומתגלה שהמציאות של הנברא זה ההתכללות בו יתברך.

כד) זה הסוד של כל המעדים בטלים לעתיד לבוא חוץ מפורים. "בטלים", אין הכוונה שהם לא יהיו, אלא הם יהפכו מעצמיות ללבוש. חוץ מפורים, שהגלוי של פורים זה "הלא ידע", אז מתגלה אותה נקודה שהעצמיות של הנפש היא לא מחשבה. ע"י שהוא משתכר, כמ"ש חז"ל, חייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע", הוא מגיע לבטול המחשבה, אז מתגלה העצמיות שאין עוד מלבדו, ומתגלה שכל המועדים הם התלבשות. הדעת היתה בגלות במצרים, והגאולה היתה גאולת הדעת. אבל שלמות גאולת הדעת, הוא לגלות שהדעת הוא לבוש ולא נקודה עצמית.

כה) בעומק הנפש, יש קטנות המוחין, ויש גדלות המוחין, שזה רוחב של הדעת, כאשר האדם העצמיות שלו היא דעת. ברגע שהוא מגיע לקטנות המוחין, הוא מרגיש שחלק מהמציאות שלו איננה קיימת, ולכך הוא נשבר: עצם "האני" כביכול נעלם. אבל כאשר העצמיות של הנפש היא לא הדעת, אלא זה התלבשות בנפש, - אז יש הרבה סוגי לבושים, מאן דלביש ברמעא לא לביש בצפרא. פעם דעת דגדלות, פעם דעת הקטנות, אבל עצם התפיסה של הנפש היא לא דעת, ממילא האדם דבוק בקב"ה תמיד בתמידיות בשווה. כי מצד העצמיות הוא נכלל בו יתברך, אלא שמצד ההתלבשות, יש חלוקים, אבל העצמיות לא נפרדת ממנו יתברך לגמרי.

כו) זהו האור שמאיר, "בלך אכול בשמחה לחמך כי רצה אלקים את עונך", יש כאן חזרה עצמית לקודם החטא. לנקודה שיש עצמיות, והלבוש הוא דעת, אבל העצמיות היא אותם נקודה שהנברא נכלל בו יתברך, נתפס בו יתברך. כאשר האדם בלי בגדים יש אסור להביט בערוותו. עומק הדברים: כלומר כאשר אדם מתפשט מן הדעת שלו, הרי אמרו "אין קשוי אלא לדעת", ואם האבר של הדעת מתפשט מן הדעת, אז אדם נכלל בו יתברך. ועל זה בדקות כביכול נאמר, "לא יראני האדם וחי, ולכן יש בזה אסור הסתכלות. זו נקודה דקה ועמוקה מאד.

כז) סוף הדבר, עבודת האדם מצד העצמיות הפנימית, היא הנקודה לחזור לנקודה של קודם החטא. ולחזור לנקודה שקודם החטא, היא שעצם תפיסת המציאות היא, "אין עוד מלבדו" בלבד, וכל מה שאנחנו תופסים, זה התלבשות לדבר. ואז כאשר

האדם תופס כך את המציאות, הוא יכול להתפרד ממנו יתברך. שכשם שהיום אחרי החטא, האדם לא יכול להפרד מן "האני" שלו, כן הדבר כאשר אדם תופס את תפיסת המציאות שהיא התכללות בו יתברך, הוא לא יכול לפרוש מזה, כי זה עצם המציאות, ומעצם המציאות אי אפשר לפרוש מצד אחר החטא, אדם לא יכול לברוח "מהאני" שלו, והוא תופס את זה כעצם המציאות. אבל מצד קודם החטא, האדם יוצא מן "האני", והוא תופס "שהאני" הוא רק לבוש, אבל עצם תפיסת המציאות הוא אין עוד מלבדו התכללות בו יתברך. ממילא הוא לא יכול להפרד, שכשם שהוא לא יכול להפרד מעצמו, כך אין הוא יכול להפרד ממנו יתברך.

כח) כתוב בפוסקים שצריך לישון בסוכה. מדוע צריך לישון בסוכה? הרי לכאורה: "למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתי". הרי בזמן השינה אין דעת, אין ה"למען יידעו". כאן יש את הנקודה הנפלאה. כאשר האדם ישן בסוכה, מתגלה שבשעה שיש לו בטול הדעת, אז הוא נכלל בו יתברך, והסוכה היא הדעת שלו. לישון בסוכה כלומר, לגלות שאדם בלי דעת נכלל בו יתברך, וכל הדעת שלו זה הסוכה, אין כאן שום דעת אחרת. כאשר האדם ער, אז הסוכה היא ההתלבשות החיצונית, שמגלה שהדעת היא לבוש. אבל כשאדם ישן והדעת מסתלקת, כי האני זה עצם הדעת, וכאשר הדעת מסתלקת ממנו, אז הוא נכלל בו יתברך, ואז האני שלו זה הסוכה. וכשם שהאדם יש לו דעת הדעת, היא לבוש לאני כך אדם ישן בסוכה כלומר, שהסוכה היא הלבוש של הנפש שלו. כלומר, עצם השינה בסוכה, היא הגילוי שהדעת היא התלבשות. והסוכה היא לבוש לנפש. מצד השינה עצמה, הוא נכלל בו יתברך, ומתכלל בו יתברך. ואז הסוכה עצמה היא בבחינה של התלבשות.

כט) זה האור שבעצם שממשיך ומאיר עד שההארה מגיעה לשמחת תורה.

לכאורה מה הענין של שמחת תורה בסוף הימים של סוכות עומק הדברים: עכשו אנו תופסים את התורה מצד הדעת, אז הדעת היא השביל שדרכה אנחנו מקבלים את התורה. אבל כאשר מתגלה בסוכות שהדעת היא התלבשות, אז מתגלה מהלך חדש להשגת התורה, מתגלה שהחבור לתורה מצד הנקודה הפנימית היא לא מצד הדעת, אלא הדעת היא רק התלבשות. מכאן מגיע הנקודה של השמחה. הנקודה של השמחה לאחר חג הסוכות, הוא כאשר יש כאן ברור מהי המהות האמיתית של התורה. כל זמן שאדם נמצא לאחר החטא, ותופס את התורה בדעת, בעצם נעלם ממנו הנקודה הפנימית של התורה, נקודת המאור. אבל כאשר יש תקון בסוכות, ומתגלה שהדעת היא לבוש לנפש, והאדם מפריד את העצמיות מן הלבוש, ממילא הוא מקבל תורה חדשה, הוא מקבל את המאור שבתורה, את האין שבתורה, ואין לך שמחה יותר גדולה מזה.

ל) "שעושים שמחה לגומרה של תורה" מה הכוונה לגומרה של תורה? כאשר אנחנו מבינים שההשגה שלנו בתורה, היא רק נקודת הגומרה של תורה, היא רק "נקודת-הגבול", הגמר, אבל זה לא נקודת העצמיות של התורה, זה גופא השמחה. כאשר אנחנו נמצאים בתוך חטא עץ הדעת וממילא אנחנו תופסים את התורה בדעת, ודעת זו נקודת הגבול, זה נקודת-האני, זה הנה כך גם אנו תופסים את התורה. אבל כאשר מתגלה שזה רק לבוש, אז יש שמחה גדולה, מתגלה לנו באמת מהי התורה!!

לא) יש כאן שני דברים נפרדים. שמחה לגומרה של תורה, ומהי התורה. אין הכוונה שהשמחה לגומרה של תורה בלבד, אלא מתגלה לנו שהתפיסה שתפסנו עד עתה, היא בחינה שנקראת גומרה של תורה, שזה גמר, שזה סוף, זה גבול. אבל בשביל להראות שיש לנו חבור לנקודה שהיא לא גבולית, אז מתחילים את התורה מחדש - "לעיני כל ישראל בראשית" - אז מתגלה לנו מהלך חדש בתורה. מה שעד עכשו תפסנו שיש גומרה של תורה, מתגלה לנו בעצם נקודה חדשה, שאין גומרה של תורה, מיד מתחילים מחדש! מתחילים מחדש כלומר, שהתורה היא לא גבולית, מתגלה בה "המאור". מצד מה שאדם תופס את עצמו "כאני", הוא אחוז "בגבול", אולם מצד מה שהאדם תופס "שהאני" זה התלבשות, אבל עצם המציאות זה התכללות בו יתברך, אז הוא מדבק את עצמו האין-סוף נמצא, שעצם הסוכה, התקון של הסוכה, מברר מהי התורה העצמית הפנימית, שאין עוד מלבדו, והיא נכללת בו יתברך. וזה גופא מה שמתגלה בשמחת-תורה. "גומרה של תורה. מחד אנחנו מגלים שהגומרה של תורה, שהסוף, הוא הגבול, הוא לבוש. ומאידך אנחנו חוזרים להתחלה, לגלות שבאמת הפנימיות של התורה היא בלתי גבולית. זוהי גופא שלמות ההשגה.

לב) זה מה שכותב האר"י, שאלו לא חטא האה"ר, מיד היה הכל נתקן כל המהלך שהולך עד שמחת תורה, כלומר היה הכל

נתקן בבת אחת, הוא היה מדבק את עצמו בו יתברך, ומיד היה מגלה שעצם האני הוא לבוש, ותפיסת המציאות שאין עוד מלבדו. אלא לאחר שהוא חטא, יש את המהלך של ימים נוראים, סוכות ושמחת תורה.

לג) סוף דבר, כל המהלך של הימים, באים לגלות שיש מציאות של אין עוד מלבדו, וזו תפיסת המציאות, ושאר כל הדברים, זה התלבשות לו יתברך, כביכול.

נמצא, שהעצמיות זה אין עוד מלבדו, בלתי בעל גבול, והלבוש הוא הגבול. ואין לך שמחה גדולה מזו, שמביאה את האדם לדבקות פשוטה בו יתברך.

- [סוכות 1]

Featured Image Text:

לך אכול בשמחה לחמך

Show featured image:

0

Source: <http://bilvavi.net/shiur/סוכות-0001-לראכולבשמחהלחמך>

Links

[1] <http://bilvavi.net/succos>